

Arrest

nr. 338 842 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 15 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Verzoeker verkreeg de subsidiaire bescherming, en hij beschikt over een

verblijfsvergunning en een reisdocument, beiden uitgegeven op 12 maart 2024 en geldig tot en met 14 februari 2027 (AD CGVS, groene map met documenten, stukken 1 en 4).

2. Verzoeker klaagt aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de verwerende partij opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (NTB); RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (NTB); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (NTB)).

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vevat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

4. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. De verwerende partij heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije neergelegd.

Uit deze informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zijn reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de verwerende partij, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Verzoeker brengt kopieën van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning en reisdocument bij, de originelen liggen in het opvangcentrum waar hij verblijft (AD CGVS, groene map met documenten, stukken 1 en 4; NPO, p.3).

Eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals in casu het geval is, is het niet aan de asielinstanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij de verwerende partij maar eens hieraan voldaan is, zoals in casu, komt het aan verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Bulgarije en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat zijn subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door verzoeker in voorliggend verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat hij op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije beschikt.

Voorts moeten begunstigten van internationale bescherming, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats opgeven om geregistreerd te worden in de 'civiele nationale database'. De Raad herinnert eraan dat blijkens zijn verklaringen verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije. Omdat hij reeds zijn verblijfsvergunning heeft verkregen en derhalve reeds geregistreerd staat in de 'civiele nationale database', valt hij niet onder de 'catch 22' zoals uiteengezet in de landeninformatie die in voormelde beschikking werd besproken (Country Report: "Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114).

Tot slot brengt verzoeker geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Bulgarije heeft verlaten en hij er niet meer woont en er dus geen domicilie heeft, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Bulgarije beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zo blijkt dat hij nooit de intentie had om zich in Bulgarije te vestigen, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije. Tijdens zijn verblijf van vijf maanden in Bulgarije verbleef hij eerst meer dan een maand in een gesloten centrum en daarna drie maanden in een opvangcentrum en probeerde hij tot wel tien keer om naar Servië te gaan. Eens verzoeker zijn beschermingsstatus verleend werd, wachtte hij nog één maand tot zijn reisdocument in orde was, en besloot hij vervolgens om naar België te reizen (NPO, p.9). In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd wat betreft verzoekers verblijf en ervaringen in Bulgarije: "U verklaart dat u zich hebt aangemeld bij verschillende tewerkstellingsbureaus en dat u had rondgevraagd in winkels in Sofia of ze werk hadden, maar dat niemand u heeft gecontacteerd. Het is echter niet zo dat u hierdoor in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bent terecht gekomen. Er dient immers vastgesteld dat u uiteindelijk wel 25 dagen hebt gewerkt in de bouwsector (NPO, p. 10). Ook was u in staat om gedurende de maand dat u in Sofia was om werk te zoeken, een woning te huren. Voorts had u een netwerk dat u ondersteunde: u kon 3000 euro lenen van uw grootvader (NPO, p. 11). Daarenboven dient vastgesteld dat u in totaal maar vier of vijf maanden in Bulgarije bent geweest en dat u reeds korte tijd na de toekenning van uw status uit Bulgarije bent vertrokken, en dit getuigt niet van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U verklaart dat België van in het begin uw eindbestemming was en hiermee toont u aan dat u effectief nooit de intentie had om in Bulgarije te blijven (NPO, p. 8). Verder blijkt dat u de middelen en een netwerk had die uw vertrek uit Bulgarije en verdere reis doorheen Europa mede bewerkstelligd hebben: via Facebook bent u in contact gekomen met een agent die voor u een vliegticket had gekocht naar België. Eerder had u ook via Facebook een smokkelaar gevonden die u dan op WhatsApp had gecontacteerd om uw vlucht van Syrië naar Bulgarije te regelen (NPO, p. 8). Dit alles getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden." Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij. Aldus laat verzoeker deze motieven volledig ongemoeid, laat staan dat hij deze weerlegt.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

8. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit

voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hem specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet brengt verzoeker op 10 oktober 2025 een aanvullende nota bij waarin hij benadrukt dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest. Hij verwijst hierbij (met consulteerbare weblinks) naar verschillende rapporten over de situatie van vluchtelingen en asielzoekers in Bulgarije.

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 oktober 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Voor wat de algemene situatie van statushouders in Bulgarije betreft, verwijst verzoeker naar de landeninformatie in het dossier, meer specifiek naar deze die hij heeft gevoegd bij zijn aanvullende nota. Specifiek voor zichzelf wijst hij erop dat hij in Bulgarije op 12 maart 2024 enkel de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen: deze status kan makkelijk worden ingetrokken en verweerder had het actueel en effectief karakter ervan nader moeten onderzoeken. Verzoeker is gehuwd en heeft één dochter die thans bij zijn ouders in Turkije verblijft. Zelf werd hij in het verleden reeds vanuit Turkije naar Syrië gedepoteerd, wat hem erg angstig heeft gemaakt. Verzoeker heeft ook steeds naar werk gezocht en acht de redenering van verweerder en de Raad m.b.t. zijn zelfredzaamheid niet pertinent. In Bulgarije verkeerde hij in een erg moeilijke situatie en het gegeven dat hij 3000 euro heeft kunnen lenen van zijn in Turkije verblijvende

grootvader maakt nog niet dat hij er beschikte over een onuitputtelijke bron van inkomsten. Het gegeven dat hij met de hulp van een smokkelaar een vliegtuigticket heeft kunnen kopen om naar België te reizen, toont evenmin aan dat hij zich staande zal kunnen houden in Bulgarije. Besluitend vraagt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing te herzien en zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren.”

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

6.1. In punt 4 van voormelde beschikking erkent de Raad dat, volgens de actuele landeninformatie die beide partijen hebben voorgelegd, er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, wat onder meer het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij kunnen terechtkomen in zware en schrijnende levensomstandigheden, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

De algemene landeninformatie over de situatie van statushouders in de aanvullende nota, waaronder een participatieve beoordeling van UNHCR van 4 augustus 2025, ligt in dezelfde lijn en bevestigt de informatie waarop voormelde analyse is gesteund, met name dat de situatie voor statushouders in Bulgarije ernstig en moeilijk is. De Raad leest in het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier evenwel geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Waar in de aanvullende nota ook wordt gewezen op het gebrek aan een afdoende integratiestelsel waarop statushouders kunnen terugvallen, oordeelt de Raad, in navolging van de Nederlandse Raad van State, dat blijkens de voorliggende landeninformatie de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de voormalige onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6). Het gegeven dat de Bulgaarse overheden samen met EUAA werken aan een alomvattende opvangstrategie die ook integratie-perspectieven moet bieden voor statushouders of dat UNHCR de Bulgaarse overheden ondersteunt bij het verlenen van essentiële hulp en bescherming aan vluchtelingen en asielzoekers, met de nadruk op het bevorderen van sociaaleconomische inclusie en sociale cohesie, duidt er net op dat de Bulgaarse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en dus actief ondersteuning zoeken van internationale en EU-instellingen. Het loutere gegeven dat een EU-lidstaat zich laat ondersteunen door internationale of EU-instellingen, betekent op zich niet dat er sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota ook nog verwijst naar de detentie- en grenspraktijken ten aanzien van asielzoekers, wijst de Raad erop dat dit niet relevant is voor zijn situatie, daar hij in Bulgarije bescherming geniet. Deze praktijken zijn niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als statushouder, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen zijn verbonden.

In de bestreden beslissing wordt hierover overigens terdege besloten: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals het feit dat u veertig dagen in een gesloten centrum hebt doorgebracht nadat u werd opgepakt en geslagen toen u de grens naar Servië probeerde over te steken, alsook de erbarmelijke levensomstandigheden in het opvangcentrum waar u daarna drie maanden hebt verbleven en de aanvaringen die u daar heeft gehad met de politie omdat ze 's nachts binnenvielen en u hierbij werd geslagen (NPO, pp. 4, 9-10), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.”*

De bewering dat er sprake zou zijn van een *“aanhoudend institutioneel risico bij contact met autoriteiten — precies het contact waaraan een teruggekeerde statushouder (bijvoorbeeld bij het in orde brengen van*

documenten of een adres) zich moeilijk kan onttrekken” en “kwetsbaarheid van (ook) statushouders vergroot zodra zij — bijvoorbeeld door administratieve haperingen of gebrek aan adres — opnieuw in het vreemdelingentoezicht belanden” vindt geen feitelijke grondslag in het rapport dat het Comité ter voorkoming van foltering van de Raad van Europa (CPT) in augustus 2025 publiceerde naar aanleiding van een ad hoc bezoek van 16 tot 23 september 2024, noch in het Amerikaanse “Bulgaria 2024 Human Rights Report” gepubliceerd in 2025, waar verzoeker middels consulteerbare weblinks naar verwijst. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die zijn beweringen op een objectieve en bewijskrachtige manier ondersteunen, maar beperkt zich tot hypothetische en speculatieve extrapolaties van informatie over de situatie van asielzoekers in Bulgarije naar de situatie van statushouders in dat land. Dit geldt te meer nu verzoeker in het bezit is van een Bulgaarse verblijfsvergunning en reisdocument, die allebei geldig zijn tot 14 februari 2027, zoals geduid in punt 1 van de beschikking.

Ofschoon de landeninformatie die verzoeker per aanvullende nota aanbrengt actueler is, laat deze landeninformatie evenwel niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van statushouders in Bulgarije dan hetgeen reeds werd uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Verzoeker brengt met zijn betoog ter terechtzitting en aanvullende nota geen concrete elementen of overtuigende argumenten bij die de gemaakte analyse in een ander daglicht kunnen stellen of kunnen weerleggen.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Bulgarije bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoeker dus niet aan dat elke statushouder in Bulgarije zich bevindt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). De individuele omstandigheden en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6.2. In voormelde beschikking wordt aldus met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonbaar dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

6.3. Zoals reeds aangehaald in punt 1 van de beschikking, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker internationale bescherming geniet in een Bulgarije, alsook dat beschikt hij over een Bulgaarse verblijfsvergunning en reisdocument geldig tot 14 februari 2027 (AD CGVS, groene map met documenten, stukken 1 en 4; NPO, p.3).

Hierover werd in punt 6 van de beschikking reeds het volgende opgemerkt: “*Eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals in casu het geval is, is het niet aan de asielinstanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij de verwerende partij maar eens hieraan voldaan is, zoals in casu, komt het aan verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Bulgarije en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat zijn subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door verzoeker in*

voorliggend verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat hij op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije beschikt.

Voorts moeten begunstigden van internationale bescherming, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats opgeven om geregistreerd te worden in de 'civiele nationale database'. De Raad herinnert eraan dat blijkens zijn verklaringen verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije. Omdat hij reeds zijn verblijfsvergunning heeft verkregen en derhalve reeds geregistreerd staat in de 'civiele nationale database', valt hij niet onder de 'catch 22' zoals uiteengezet in de landeninformatie die in voormelde beschikking werd besproken (Country Report: "Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114).

Tot slot brengt verzoeker geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Bulgarije heeft verlaten en hij er niet meer woont en er dus geen domicilie heeft, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Bulgarije beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren."

Verzoeker brengt ter terechtzitting noch via zijn aanvullende nota concrete elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Door louter eerder aangehaalde argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan hetgeen uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Er zijn heden geen ernstige indicaties dat verzoeker in Bulgarije niet langer een internationale beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij legt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen voor die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit de landeninformatie kan niet blijken dat verzoeker zich momenteel bevindt in een situatie waarin een procedure tot beëindiging van zijn beschermingsstatus zou kunnen worden opgestart; er blijkt immers niet dat hij naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, of dat hij een verblijfsvergunning of staatsburgerschap in een derde land heeft verkregen, dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning voor een periode van meer dan 3 jaar niet heeft verlengd of dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning niet tijdig heeft vervangen of vernieuwd binnen een periode van 30 dagen ("Country Report: Bulgaria. Update 2024", AIDA/ECRE, 27 maart 2025, p.116-118).

De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker brengt geen dergelijk bewijs bij. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te verkrijgen.

Waar verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een Bulgaarse verblijfsvergunning die nog geldig is tot 14 februari 2027, valt hij niet onder de zgn. 'catch 22'. Ten slotte stipt de Raad aan dat sinds een wetwijziging van oktober 2024 een registratie van woonplaats of domicilie in de civiele nationale databank, niet langer nodig is ("Country Report: Bulgaria. Update 2024", AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114-115).

6.4. Verder wordt in punt 7 van de beschikking, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, omstandig geduid dat in verzoekers persoonlijk geval niet kan worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Door louter eerder afgelegde verklaringen en summier zijn ervaringen in Bulgarije te herhalen, met name dat hij steeds naar werk heeft gezocht en aldaar in een erg moeilijke situatie verkeerde, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking. Hij slaagt er dan ook niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen, met name: "Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zo blijkt dat hij nooit de intentie had om zich in Bulgarije te vestigen, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije. Tijdens zijn verblijf van vijf maanden in Bulgarije verbleef hij eerst meer dan een maand in een gesloten centrum en daarna drie maanden in een

opvangcentrum en probeerde hij tot wel tien keer om naar Servië te gaan. Eens verzoeker zijn beschermingsstatus verleend werd, wachtte hij nog één maand tot zijn reisdocument in orde was, en besloot hij vervolgens om naar België te reizen (NPO, p.9). In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd wat betreft verzoekers verblijf en ervaringen in Bulgarije: “U verklaart dat u zich hebt aangemeld bij verschillende tewerkstellingsbureaus en dat u had rondgevraagd in winkels in Sofia of ze werk hadden, maar dat niemand u heeft gecontacteerd. Het is echter niet zo dat u hierdoor in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bent terecht gekomen. Er dient immers vastgesteld dat u uiteindelijk wel 25 dagen hebt gewerkt in de bouwsector (NPO, p. 10). Ook was u in staat om gedurende de maand dat u in Sofia was om werk te zoeken, een woning te huren. Voorts had u een netwerk dat u ondersteunde: u kon 3000 euro lenen van uw grootvader (NPO, p. 11). Daarenboven dient vastgesteld dat u in totaal maar vier of vijf maanden in Bulgarije bent geweest en dat u reeds korte tijd na de toekenning van uw status uit Bulgarije bent vertrokken, en dit getuigt niet van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U verklaart dat België van in het begin uw eindbestemming was en hiermee toont u aan dat u effectief nooit de intentie had om in Bulgarije te blijven (NPO, p. 8). Verder blijkt dat u de middelen en een netwerk had die uw vertrek uit Bulgarije en verdere reis doorheen Europa mede bewerkstelligd hebben: via Facebook bent u in contact gekomen met een agent die voor u een vliegticket had gekocht naar België. Eerder had u ook via Facebook een smokkelaar gevonden die u dan op WhatsApp had gecontacteerd om uw vlucht van Syrië naar Bulgarije te regelen (NPO, p. 8). Dit alles getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.” Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij. Aldus laat verzoeker deze motieven volledig ongemoeid, laat staan dat hij deze weerlegt.”

Louter stellen dat hij in Bulgarije in een erg moeilijke situatie verkeerde, doet geen afbreuk aan bovenvermelde motieven in de bestreden beslissing, waarbij terecht wordt besloten dat gelet op verzoekers verklaringen het niet zo is dat hij “in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie [is] terecht gekomen” aangezien hij wel degelijk werk heeft gevonden in de bouwsector en een woning kon huren. Het betoog ter zitting dat “het gegeven dat hij 3000 euro heeft kunnen lenen van zijn in Turkije verblijvende grootvader [...] nog [maakt] niet dat hij er beschikte over een onuitputtelijke bron van inkomsten. Het gegeven dat hij met de hulp van een smokkelaar een vliegtuigticket heeft kunnen kopen om naar België te reizen, toont evenmin aan dat hij zich staande zal kunnen houden in Bulgarije.”, neemt niet weg dat terecht wordt besloten dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij beschikt over middelen en een netwerk en zijn gedragingen getuigen van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Met het louter betwisten en tegenspreken van de gedane gevolgtrekkingen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker toont met dit betoog trouwens niet aan dat hij bij terugkeer naar Bulgarije niet opnieuw, al is het maar tijdelijk, een beroep kan doen op dit netwerk, mocht dit nodig zijn.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht besloten: “Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.”

6.5. Verzoekers betoog ter terechtzitting dat hij gehuwd is en dat zijn dochter bij zijn ouders in Turkije verblijft en dat hij vanuit Turkije in het verleden al eens naar Syrië is gedeporteerd, is hier niet dienstig.

Gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Bulgarije geniet, is in het kader van zijn beschermingsverzoek enkel zijn situatie in en bij terugkeer naar Bulgarije relevant, en dus niet de situatie in Turkije waar een aantal van zijn familieleden verblijven en waar hij in het verleden gedurende een bepaalde periode heeft verbleven. Gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Bulgarije geniet, wordt hier slechts zijn situatie in en bij terugkeer naar dat land onderzocht en beoordeeld. De elementen met betrekking tot de situatie in Turkije zijn niet relevant voor de beoordeling van zijn situatie als statushouder in Bulgarije.

6.6. De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;

- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Bulgarije, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van statushouders in Bulgarije in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op verschillende voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor statushouders binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan statushouders rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2024 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, zoals verzoeker, hebben dezelfde rechten gekregen als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Zo is toegang tot de arbeidsmarkt automatisch en onvoorwaardelijk. Statushouders hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen, toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet onder dezelfde voorwaarden als voor Bulgaarse onderdanen alsook toegang tot en recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen, mits betaling van een maandelijkse ziektekostenverzekering waarvoor de minimumbijdrage 19,13 euro bedraagt.

De Raad herhaalt dat een algemene verwijzing, zoals in de aanvullende nota waarbij dienaangaande naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor statushouders in Bulgarije, niet volstaat om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als statushouder in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen en de nodige inspanningen heeft gedaan om zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden en aldaar een duurzaam bestaan uit te bouwen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

7. Verzoeker brengt met zijn aanvullende nota en betoog ter terechtzitting bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

8. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 augustus 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor

waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO